

2009

č. 7

Plaváček

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se opět ve středu 5. srpna od 17:00 v zahradní restauraci „VOZOVNA“ ve Stromovce. Jde se tam cestou, která vede vlevo od tramvajové konečné smyčky na začátku Stromovky u Výstaviště (vám dobře známého Parku kultury a oddychu Júlia Fučíka). Tak Ahoj! Pacík

Zápis z 1. července 2009-07-02

Sešli jsme se u Kačky ve Všenorech v sestavě: Ivo, Batul, Jakub, Zub, Pulec, Přemík, Bob, Loulín, Pacík a pochopitelně Kačka. Omlouvali se Cancidlo (něco večer měl), Boban (byl na promoci své dcery), Yško (na rodinném táboře), Zdeněk (má to přece jen na schůzku moc daleko) a Hakim, který na schůzku poslal svou impresi z Ploučnice a oznámení o oddílovém táboráku na Holné (viz níže).

Kačka připravil na grilu neuvěřitelné množství kotlet pro celou sestavu Prvostředečnicků a ta malá skupina, která se sešla, to všechno snědla. A taky jsme Kačkovi vypili veškerou zásobu alkoholických i nealkoholických piv. Láhev italského vína, kterou pro sebe (podle jeho komentáře) přinesl Pulec ani nedošlo a tak ušetřil.

Hlavním bodem programu, kromě jídla a nejrůznějších vzpomínek, zejména na **děvčata snů** šedesátých let, a různých nepublikovatelných vtípů, bylo promítání fotek z dramatu nazvaném **Ploučnice** (viz níže) a pak diskuse na **téma detektivky**, kterou budeme pro oddíl pořádat v listopadu.

Zde došlo k ostrému střetu mezi morbidní skupinou Bob – Pacík, kteří navrhli jako téma únos dětí za účelem získání tělesných orgánů pro export do Brazílie (se zprávami v pitevně a kuffíkem plných vepřových jater) se skupinou kolem Kačky, kteří se rozčílili, že chceme oddíl zatěžovat tématy, které vidí děti na televizi každý den a navrhli, abychom se vrátili ke kořenům detektivce našich dní, to je detektivce, kdy se při nich oddíl seznámí s Prahou a jejími krásami a tajemnými zákoutími. Tento návrh byl jednoznačně přijat a scénáristi Bob a Pacík schliple přiznali porážku a souhlasili. Pak se dopracovalo hlavní téma, které bude Odhalení krádeže obrazů z národní galerie a jejich export do zahraničí. Prozatím navržené lokality, kde se bude děj odehrávat je Národní galerie ve Veletržním paláci, tunel ve vile u Přemíka, restaurátorská dílna na Zbraslavi u Fokyho (ten o tom ještě neví), Ruzyňské letiště a okolí Břevnovského kláštera, případně jeho Tereziánský sál (počítá se s pomocí Selima, který tam koncertuje a má tam kontakty – bylo by zajímavé, kdyby jednu zprávu mohl předat opat, nebo někdo jiný z řádu).

Takže se všichni nad tímto námětem zamyslete a přijďte na další dvě schůzky s dalšími nápady na zajímavé lokality, které byste mohli zajistit a také s náměty na typ šifer a rébusů. Bude se pašovat „originál“ obrazu od Alfonse Muchy, který zařídí Kačka (s pomocí dalších dobrovolníků). Kačkův námět na šifru je také velmi dobrý, totiž, že využijeme řešení obtížné sudoku a číslům pak přisoudíme písmena...musíme to ještě promyslet. Detektivka by se měla konat v listopadu, kdy snad budemem mít víc času.

Když už se schůzka chýlila ke konci, vypukl ohňostroj vtípů.....

Řada jich byla pro naší věkovou kategorii:

Chvilíčku před započítím smutečního obřadu se obřadník v síni otočí ke staříčké vdově a ptá se: „Kolik bylo vašemu manželovi?“ „Devadesát osm“, odpoví vdova, „byl o dva roky starší než já.“

Pak se chvilku zamyslela a dodala: „To už skoro nemá cenu chodit domů, co?“

Už jsem opravdu starej! Mám dva bypasy, umělej kyčelní kloub a koleno, bojuju s cukrovkou, jsem napůl slepej a mám vokna. Už si ani nepamatuju, jestli je mi osum-a-devadesát nebo devadesát jedna. A taky jsem přišel o všechny přátele.

Chválapánubohu, že mám aspoň ten řidičák.

Cítil jsem, že mám tělo absolutně z formy a tak jsem se přihlásil do fitness klubu pro seniory. Ohýbal jsem se, kroutil, svíjel, skákal a potil se skoro hodinu, ale než jsem se konečně navlík do cvičebního úboru, tak cvičení skončilo.

Starší dáma se rozhodla připravit svoji poslední vůli a sdělila svému duchovnímu svá dvě poslední přání. Jednak si přála být zpopelněna a za druhé si přála být rozptýlena v obchodním domě Tesco.

„V Tescu“, užasl duchovní, „proč v Tescu?“

„Budu mít aspoň jistotu, že za mnou děti přijdou aspoň jednou za tejdna.“

A pak dva výborné židovské od Jakuba:

Hostitelka se ptá: „pane Khon, kolik chcete kostek cukru do kafe?“

A Khon na to: „No, doma si dávám jednu.....ale na návštěvě si dávám tři....ale víte, nejradši mám dvě.“

Rabín peskuje skupinku mladých židů: „Podívejte pánové, vůbec nemůžu souhlasit s tím, že si pouštíte pornografie, ale nejhorší je, že jste tak zkažení, že si je pouštíte pozpátku. Proč to prosím vás děláte?“

„No rabíne vědí... nám se nejvíc líbí, když nám ty kurvy vracejí peníze.“

Hlaví událostí června byla plavba po půvabné říčce Ploučnici v líbezném severočeském krajině ve dnech 19. – 21. června.

Nejen plavba, ale i cestování vlakem v tomto zapomenutém kousku naší vlasti na účastnících nechaly velký dejem o který se nyní s ostatními chceme podělit.

Etymologie Ploučnice a přepísknuté okaríny

sepsal přeživší plavčík šílený výpravy Hakim

Nějak automaticky jsem si od ranného dětství až do minulé soboty myslil, že ploučení je něco jako ploužení a ne lopotění a soužení, takže jsem Ploučnici v duchu viděl meandry a la Lužnice a flákárnu...

V pátek večer to začalo vlastně velmi dobře: vlak nejen odjel, ale po několika přestupech i dojel tam kam měl - a sice do Velkého Grunova u Novin pod Ralskem (kvůli tomu jsem si na Wilsoňáku dal nejen pivo s Loulínem ale taky si koupil Lidovky abych při mé skleróze věděl kam jedu). A restaurace, kam jsme se doploučili na večeři v Novinách, byla nejen otevřená ale dokonce jsme tam povečeřeli v sympatickém ambiente nejen příjemně ale i chutně. Následoval přesun do chaty na spaní, a ta byla taky lepší než jsem se obával. Jistý Vlád'a dělal konkurenci našim písničkám jeho trampskými písničkami. Jednu jsme spolu zazapívali Waldovi. A protože jsem tam nikde neviděl pivo nýbrž jen rumové lahve, jejichž hladiny se jednoznačně snižovaly, tak jsem zůstal skvěle střízlivý a připravený na dvoudenní pouť.

Ráno všichni spali nějak dlouho (vstávám doma pravidelně v 5:55 !!), tak jsem se mrkl na Ploučnici, která se tam fakt ploužila i když to byl spíš potok. V devět už byli všichni až na jednoho vzhůru, a Vlád'a nám dal na můj dotaz, na co máme dávat pozor, nezapomenutelnou odpověď: "Je to dobrý, za pár hodin tam jste! Problematický peřeje jsou až na konci u Stružnice." Divil jsem se, že Boban ještě nezavolal kvůli kánoím. Nicméně když hlasy "Bobby

dej rozkaz" zesílely, tak jsme se vydali k domnělému začátku plavby. Tam jsme se dověděli, že lodě přijedou tak za půl hodiny. Takže byl čas na rozlosování posádek - a na pivko, neb tam hezká holčina točila Staropramen.

V půl jedenáctý lodě sice konečně přivezli, ale o kus výš než jsme čekali, totiž nad umělou peřej zvanou "Průrva Ploučnice". Byl to působivý začátek, a byl jsem s háčkem Fokym rád, že jsme to zvládli - a to už jsme pluli kolem plavajících Bobči a Přemka. Takže se nakládání bagáže zase prodloužilo, kolem jedenáctý byla společná vyrážka. Kanoe se drhly o kameny, ale jinak až do Mimoně celkem pohodová cesta, Ploučnice-Ploužnice: Pár malých jezů a přejí; byl tam sice taky jeden padlý strom pod hladinou - ale já jsem byl myslím jediný, který podcenil hloubku řeky nad jezem a zaplavval si. A propos řeka: nemile nás překvapilo, že voda je špinavá, pěna na povrchu - ne tolik jako kdysi pod Větrním, ale smrděla taky.

V Mimoni jsme ještě nepřistáli a přišel slejvák. O to dýl trval chutný oběd v asijské hospodě, neboť se tam stáhla před deštěm síla vodáků - apropos, nebyli jsme k nelibě nejen Cancítka na řece sami.

To jsem ještě nevěděl, že Bobánek má s sebou xerox jedny stránky kilometráže, ze které nám nic nepřečet, ani to, že se máme držet vždycky v pravo. Z potoka se od Mimoně už stala říčka, ale začaly nekonečný mini-meandry, ve kterých to naše naložený kanoe hnalo pod keře a stromky - Fokyho jsem ujišťoval že tak kličkuju ne proto že bych byl namazanej, ale že to prostě líp nezvládám. Poprvé jsme se vykoupali v té kalné břečce, když mne jedny větve shodily z kormidla. Tak jsme jeli dál mokří a bágly se vším, co se nevešlo do našich dvou sudů, se nasakovaly... Ale cestě po řece hlavně bránily stromy-klády přes vodu, které se nedaly podjet, bylo třeba furt lézt z lodě a přetahovat ji... To bylo úplně jiný ploučení než dopoledne, začalo mi nejen svítat, že jde do tuhýho a bude to úplně jiný výlet než jsme si představovali.

To nejhorší začalo, když jsme se na jednom místě dali levým a ne pravým ramenem. Tam se už ani nevyplatilo do lodi lézt, stovky metrů jsme ji táhli řečištěm, síly ubývaly a čas oponou trhal... Myslel jsem na cestu na severozápad a těšili jsme se s Fokym, když jsme konečně uslyšeli lidský hlas: To jeden táta vezl v kanoi malýho kluka a jenom nám zoufale řekl "pojedu to jak daleko jen to půjde". O tom horroru ale myslím bude psát Pacík. Když se konečně obě ramena řeky zase spojila, tak jsme si s Fokym mysleli, že jsme poslední. Bylo jasné, že k dennímu cíli nedojedeme, občas přšelo, mobily nešly, rozmýšleli jsme varianty - když tu skrz vegetaci k nám zprava připlovali Pulec se Zubem: Pulec na kormidle v zákleku, protože jinak ho už nesnesitelně bolela kyčel nebo co a říkal nám "Zub už mi třikrát vypad z lodí". Tak jsme jeli spolu dál a nakonec se sešlo všech pět kanoí, neb i Bobínek jednou počkal. Za napjaté situace (např. "Jestli pojedete dál, tak už budu nenávidět nejen tu řeku ale i vás!") jsme se většinou 7:3 rozhodli jet dnes už jen 2-3 kiláky na místo, kde měl být podle mapy kemp. Žádný kemp tam pochopitelně nebyl, ale po dalších pár kilometrech se vlevo objevila sympatická "Indiánská louka" a na ní fůra vodácké mládeže. Kdo měl ještě trochu sil, tak vytahoval a skládal lodě, rozkládal mokřý prádlo a jak to tak bejvá. A slunce začalo zacházet a přicházela na nás promočený kosa. Loulín to charakterizoval asi takto: "Takovou přepísknutou okarínu jsem nezažil od Memoriálu 1980!" To už i Bobánek poznal, že je třeba jednat - a dojednal to skvěle: Odvezla nás natřikrát Fiestou paní z ubytovny, kam jsme měli dopádlavat a přespat. A protože tu nejkratší silnici k ubytovně, asi 5 km, správa lesů nebo řek nebo kýho výra zavřela, tak to paní musela objíždět 15 km - ale protože jezdila dřív automobilový závody (a to nám dokazovala!) tak kolem 23 hodiny jsme i my poslední byli v teple. Tím cesta po vodě skončila. Příjemnější nedělní zbytek výletu snad popíší jiní postižení.

Bottom line: Co se etymologie pojmu "přepísknutá okarína" týče, tak se podívej na www.petka.org -> Memoriálníci.

Cesta na jihovýchod aneb Vzpomínky na Ploučnici
sepsal nejstarší účastník plavby Pacík a fotografoval Přemík a Loulín

Začlo to cestou vlakem z Wilzoňáku do stanice Velký Grund. Pak se skupinka deseti starců vydala pěšky asi 2 km do hezkého hostince v Novinách pod Ralskem. Nesli si na zádech malý náklad karimatek, spacích pytlů a několika málo svršků. V hostinci se dobře navečeřeli, vypili jedno až tři piva značky Svijan a ten, který přijel až z Bavorska pivo velmi pochválil a ostatní Čechy ve výpravě poučil o jeho vzniku i přednostech. V 10 hodin se skupina vydala tmou do neznáma. Šla blátivou cestou kamsi, kde starci tušili, že budou přenocovat. Po kratší cestě skutečně dorazili do chatrče, kde je srdečně uvítal její obyvatel Láďa. Na stole spoře osvětleném plynovou lampou stály lahve rumu a talíř bramboráků (obr 1).

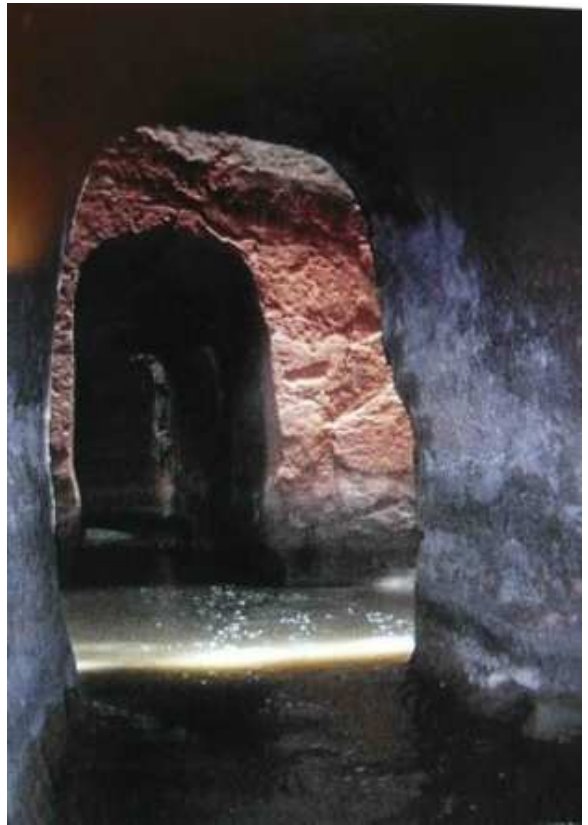

Když si starci rozložili v podkroví a i jinde po chatě, včetně verandy, své spací pytle, sešli se u stolu, a při kytarách začali zpívat. Střídali se s dvěma obyvateli chaty, kteří byli skutečně dobrými zpěváky. Ale i starci svými neobvyklými námořnickými písničkami nezůstávali pozadu. Postupně zpěváci odpadávali, zachumlali se do spacáků a za chvíli se chatrčí ozývalo spokojené oddychování. Nikdo ze starců netušil, co je druhý den čeká.

Ráno vedoucí výpravy, kterého ostatní nazývali střídavě Bobánkem, Bobym a Bobanem telefonicky objednal u místních skautů 5 kánoí, pádla a barely na věci. Po snídani je pak Láďa doprovodil na místo, odkud je splavná říčka Ploučnice. Tam si mírně otrhaní starci s trochou ironie prohlíželi čistě oděné vodáky v různých jednotných oblečkách, kteří se také chytali sjet Ploučnici. Než přijeli kánoe, starci losovali kdo s kým popluje. Jejich jména zněla podivně. Vylosované dvojice byly: Loulín-Pacík, Foky-Hakim, Boby-Přemík, Cancedlo-Kája a Pulec-Zub. Plavba začala v úzké pískovcové soutěsce, která ústila do skalního tunelu na jehož konci šuměl malý jízek (obr. 2, 3, 4). Dále pak Ploučnice, meandruje líbeznou severní krajinou (obr 5), kterou ale z vody není vidět, protože břehy jsou vysoké a porostlé až 1,5 m vysokou travou a hlavně kopřivami (obr.6) a to dříve, než se vpluje do lužních lesů plných polomů (obr 7).

Hned na začátku chudobně a omšele oděným starcům (obr. 8) místní vodáci v helmách a s přepychovým vybavením, řekli, že se zbláznili, když jim starci sdělili, kam až chtějí ten den doplout. Ovšem tato zkušená posádka (obr. 8) se tomu mohla jen smát.

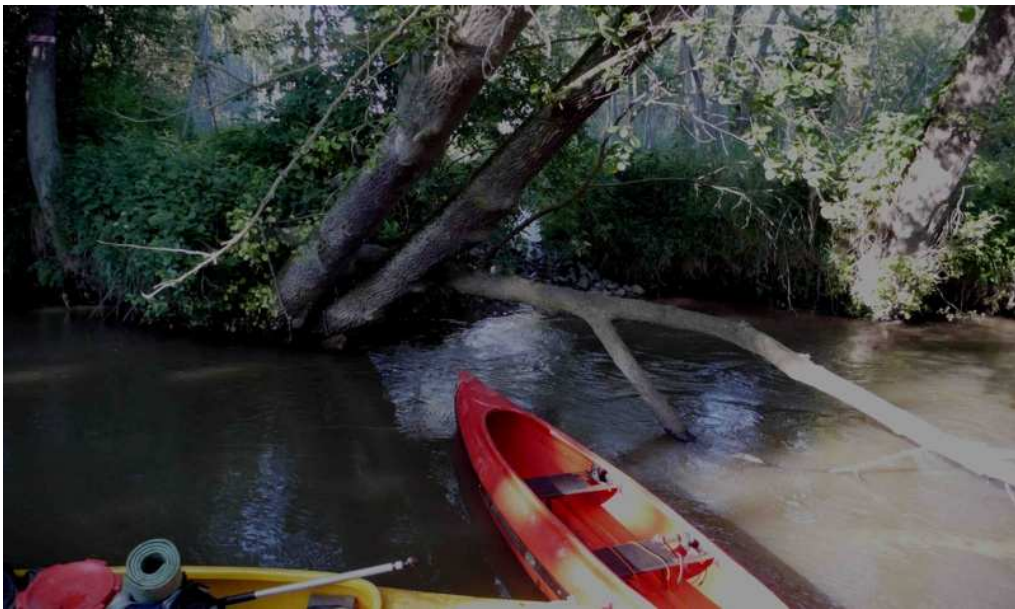
Co se dělo pak si dále přečtete jako upřímné a pravdivé vyličení nejstaršího člena posádky této cesty na jihovýchod:

Obr. 2-5

Obr. 6

Obr. 7

Obr. 8

„Já, tedy Pacík, s háčkem Loulínem jsme vypluli první romantickou průrvou v pískovcových skalách, která vedla do tunelu za nímž byl malý jízek. Průrvou jsme propluli a jízek skočili perfektně, čímž nám stouplu sebevědomí. To se ještě zvýšilo, když po nás připlul Přemík s Bobanem a hned se na jízku převrhli za našeho hurónského chechotu (9). K němu se přidal i ještě hlučnější a jízlivější výsměch Cancítka, který s Kájou jízek také perfektně skočili, a déle úspěšně následovali Pulec se Zubem (obr. 10) a Hakim s Fokym (obr. 11).

Obr. 9

Obr. 10

Obr. 11

Pak jsme tedy plni optimismu a radostného očekávání vypluli (obr 12, 13)

Obr. 12

Obr. 13

A jak tak s Loulínem pádlujeme, najednou vidíme, že před námi Cancidlo kormidluje kánoe doproudnicе těsně kolem břehu, kde se, nám z nepochopitelných důvodů, hned udělali. Hrozně jsme se tomu s Loulínem smáli a volali jsme, že honem jedeme dopředu, abychom touto novinou potěšili Bobánka. V duchu jsem si říkal, s jakými nemehly to jenom jedu.

Ze začátku jsme si s Loulínem libovali pěkné počasí, ale pak jsme s údivem pozorovali, jak se náhle před Mimoní zatáhlo a spustil se hrozný slejvák. Posádkám co se udělaly to asi nevadilo, ale nám dvoum, co to s kánoema umíme, a byli jsme hezky sušší, to vadilo a tak jsme se zajeli schovat pod křoví, kde jsme slejvák přečkali. V Mimoni jsme pojedli, podívali se na závody psů a plní optimismu jsem opět vypluli. Ploučnice se začala víc kroutit, meandry byly stále prudší a někdy jsme ani nevěděli, kde z nich voda odtéká dál. Loulín na háčku dostal křeče do nohou a tak jsme se vyměnili. Tím ovšem jsme neúměrně zatížili špičku, takže se loď stala téměř neovladatelnou. To mně poněkud vyděsilo (obr. 14).

obr. 14

Loulín se mě v meandrech ptal, kam má loď kormidlovat a já mu standardně odpovídal, že nevím. A pak přišel náš osudový okamžik. Ploučnice se dělila na dvě ramena. Loulín se mě zeptal kam má jet a já mu vynalézavě odpověděl, že nevím. Loulín měl asi bujnou představivost a po vzoru honby za pokladem řekl, že viděl trávu a na ní uzel a že ta tráva směřovala vlevo. Tak jsme tam pluli. Byli jsme na toku sami, dokud jsme nedojeli kánoe s dvěma půvabnými dívkami. Podezřívám Loulína, že jeho otočení a veselé zdravení byl ten důvod proč jsme se v tu chvíli převrhli. Zjistili jsme, že je to hrozná dřina vyházet celou bagáž a vytáhnou kánoe plnou vody do kopřiv na břehu. No ale nakonec se nám podařilo ji vylít a pokračovali jsme v plavbě. To ukrytí před deštěm nám tedy moc dlouho nevydrželo. A pak to ale přišlo doopravdy. Za každou zátočinou kmen buď přes vodu, nebo ve vodě a nejhorsí byly ty šikmé hladké kmeny těsně pod vodou.

Některé jsme přetahovali, jiné jsme se snažili podplout a na těch šikmo uložených pod vodou jsme se vždycky převrhli. Zejména půvabné byly chvíle, když jsme se rozhodli, že kmen podplujeme a já těsně před kmenem zjistil, že mi to při záklonu urazí nos. Zachránil jsme se tím, že jsem se vyklonil přes bort, ale to nemohl Loulín tušit a tak jsme se zase udělali. Ale nebyli jsme tak změkčilí, jako Hakim s Fokym, kteří se také dali levým korytem a později přiznali, že tam loď táhli. My s Loulínem jsme tvrdohlavě a systematicky vyhazovali bagáž na

břeh, vylévat kanoe tak, že jsme si v mělké vodě stoupli na kluzké jílové dno, tlející listí nebo na prohnílé větve po kterých jsme klouzali do kalných vod, loď jsme obraceli dnem vzhůru a zvedli ji nad hlavu a vylévali. Pak jsme vylézali do kopřiv, nakládali bagáž, nasedali a pluli dalších padesát metrů, než jsme se znovu převrhli. Asi po třech hodinách jsme zcela vyčerpaní zastavil před třemi silnými kmeny, které nešlo ani podplout, ani přenést. Vylez na břeh a šel se podívat, jestli nemůžeme ten meandr přejít po louce a pokračovat dál. Jaký byl můj údiv, když jsem zjistil, že řeka za meandrem teče proti našemu proudu. Chvilku jsem uvažoval, jestli zde přestal platit Darcyho zákon o proudění kapalin, když tu v řece jeli pohodově dvě kánoe, s třemi krásnými děvčaty a jedním hnusným vodákem a vesele mě zdravili Ahoj! „Vy zatracený mastňáci cedil jsem mezi zuby“ a teprve pak mi došlo že je to soutok levého horrového ramene a pravého pohodového ramene téže říčky. Loulín sám z posledních sil přetáhl naše kanoe kopřivami do tohoto ramena já přenesl bagáž. Byli jsme při tom zdraveni několika dalšími usměvavými děvčaty v přiléhavých čistěouňkých tričkách a svalnatými mladíky, popřípadě filmovými herci (Loulín se s nimi srdečně zdravil a dělal, že jsme v pohodě), kteří pluli kolem. Nalodili jsme se a dál pokračovali dalšími desítkami meandrů, našťastí už téměř bez vývratů. Ale byli jsme tak oddělaní, že jsme se i v těchto příznivých podmínkách ještě vysílením dvakrát převrhli, čímž jsme dosáhli rekordu plavby 8 udělání na asi 12 kilometrech. Myslím, že tento rekord hned tak někdo nepřekoná. Zde jsme potkali Fokyho s Hakimem, kteří také nevypadali moc svěže. Sdělili nám, že máme ještě dalších asi 15 km k místu, kde Bobánek s Fokym dojednali přespání. V mokré mikině jsem dostal zimnici, Loulín zblednul a řekl že dál už nemůže. Hakim se domníval, že po 3 km je tábořiště, kde musíme zůstat, neboť zároveň se sluncem rychle začala klesat i teplota. Po třech kilometrech žádné tábořiště nebylo. Začal jsem souhlasit s mojí ženou, že jsem „starej blázen, že si mám uvědomit kolik mi je let a že mám zůstat doma a léčit si klouby“. Malátně, jako bezduché stroje jsme pádlovali dál. A pak nás přece jen Neptun odměnil, když jsme dopluli k dřevěným schodům, po kterých s nezměrnou námahou vylézali po čtyřech ostatní členové naší výpravy – a to prosím ti pluli tím pravým, pohodovým ramenem. Jako poslední jsme se snažili s Loulínem vytáhnout (také po čtyřech) kanoe po schůdcích a jediné zpestření bylo, že jsme málem rozdrtili Bobánka mezi dvěma kanoemi. Boby zařval a pustil provaz od lodě, která se samovolně dala do splouvání dalšího úseku řeky. Dobrou zprávou bylo, že to nebyla kanoe naše ale Cancítka s Kájou. Ti jen nevěřičně koukali. Cancítkovi z hlavy stékala krev, Kája stoicky kouřil dýmku a měl obrovskou bouli na čele. Nebyli zřejmě schopni se ani pohnout a tak nejmladší plavčík výpravy Hakim jim kanoe nakonec přivezl.

Mé líčení se chýlí ke konci. Tu zlatou tečku udělal Přemík. Vytahoval své vlhké věci s barelu až vytáhl obal se spacím pytlím. „Tak se podívejme, v jakém stavu je“ asi si pomyslel. Když ho vytáhl, zjistil, že to není spacák, ale zimní bunda. Potom zjistil, že při plavbě si málem utrl nohu (obr. 15) a také ztratil drahé bifokální brýle.

Obr. 15

Díval jsme se na něj a myslel jsem se, že se z toho chudák pomátl, protože se začal smát. Jeho smích se mísil s rudou barvou zapadajícího slunce s s přicházejícím večerním chladem. Myslel jsem si, že jde o hysterický smích ze zoufalství. Co budeme dělat? Nemáme stany, karimatky máme nacucané vodou a teď nemá Přemík spacák. A k ubytovně je to 12 km meandry, jízky, a vývraty. Neviděl jsem to vůbec růžově. Zub kategoricky prohlásil, že dál nejede a nevím kdo už řekl, že je to právě tato chvíle, kde se měníme z vodních skautů na pивní skauty. Zapomněl jsem dodat že toto představení čiré nemohoucnosti a zoufalství pozorovala nenápadně mládež, která řeku sjela před námi a postavila si na louce hezké stany.

V beznadějně situaci nás ale zachránil geniální Bobánek, který se obával, že ho zabijeme za to, že si tu plavbu vymyslel. Mobilním telefonem (který nás tedy zachránil) zavolał do ubytovny a zařídil, že nás majitelka asi během 2 hodin postupně odvezla autem do ubytovny. Skautům, kteří nám půjčili loď Bobánek zatelefonoval, že je i s barely a pádly necháváme na louce a ať si je tam seberou, že my dál už nejedem. Bylo rozhodnuto, že druhý den kanoe vyměníme za vlak, kterým se vrátíme do Prahy.

Sotva jsme na ubytovně vypili trochu čaje, většina z nás okamžitě upadla do traumatického pátku (obr. 16).

Obr. 16

Ale já usnout nemohl. Zato jsem byl alespoň odměněn velkou sbírkou různého způsobu chrápaní. To by tak nevadilo. Ale pak někdo začal periodicky otevírat a zavírat zip od spacáku. Bylo mi záhadou proč to dělá; až ráno jsem se dozvěděl, že tak někdo celou noc skřípal zubama. Ráno mi Cancítka řekl, že jsem hrozně chrápal celou noc. Tak nevím. Druhý den, za krásného počasí jsme zjistili, že jsme stále živí, jako na začátku (Obr. 17).

Obr 17

Hodná paní bytná mě odvezla i se všema báglyma na vlakovou zastávku Vlčí důl (obr. 18) a ostatní přišli po 4 km pochodu za mnou, abychom vyčkali příjezdu vlaku. (obr. 19).

Obr. 18

Obr. 19

Pak jsme jeli různými lokálkami směrem na Českou Lípu, Mladou Boleslav a do Prahy. Krajinu jsme viděli lépe než z Ploučnice a byla nádherná a také jsme se tak při jízdě nenadřeli (obr. 20 a 21).

obr. 20

Obr. 21

A kromě toho k nám chodili průvodčí Českých drah, jimiž byly krásné blondýnky a černovlásky oděné v neposkvrněných bílých blůzičkách a tmavomodrých stejnokrojích. Byly nesmírně milé a nápomocné v hledání spojů. Asi jsme v nich vzbuzovali lítost.

Někteří šílenci, začali v této pohodové atmosféře uvažovat, že pojedem příští rok znova, ale bez bagáže a pravým ramenem. Tak nevím. Teď, když to píši bych to bral a jel. Uvidíme.

Vy, co jste tentokrát nejeli, se asi ptáte kolik ta legrace stála. Tak to je ta příjemná stránka věci. Všeho všudy (bez jízdného vlakem, potravin a piv) 400 Kč na osobu, neboť za nás deset statečných jsme za půjčení 5 kánoí s barely a pádly a jejich dopravu k řece a zpět zaplatili 2000 Kč. Za ubytování na konci plavby jsme zaplatili 1000 Kč a 1000 Kč jsme dali té pani co nás vozila autem. To jde, ne?“

Pokračování fotografické reportáže, případně dalších vzpomínek příště.

Oznámení

TÁBORÁK A VÝLET NA HOLNOU 18.07.2009 :

Kapitanát oznamuje všem rodičům a přátelům oddílů, že jak holčičí (Děbenky a Sluníčka) tak klukovskej (dorazejí tam v rámci puťáku) táborák bude letos zapálen ve 20 hodin v sobotu 18. července na louce Kramářka na Nežárce, kde se v minulých letech konal už mnohokrát. Příjezd do tábora od 15 hodin. Kramářka leží asi 250 metrů po proudu Nežárky od mostku přes který vede jediná silnice spojující Frahelž resp. Val na západ od řeky a Karštejn resp. Kardašovu Řečici na východě. (Nejen) pamětníky táborů na rybníku Holná současně zvu na nostalgickou návštěvu:

Sraz v sobotu 18.07. v 11 hodin na náměstí v Ratiboři (viz www.mapy.cz). Odtud pěší putování loukami a lesy k Holné, vzpomínky a zase zpět k autům do Ratiboře. Pro ty, kteří se cestou dost nenadlabaj sendvičema z domova jsem objednal od 13:30 stůl v Rožmberskej hospůdce ve Staré hlíně (na silnici z Třeboňe na Jindřichův Hradec), odkud na Kramářku kolem 15 hodiny dojedeme. Přihlášky pokud možno na hakim@petka.org.

Listárna

Díky za plaváčka. Tak jednak: nevykašlal jsem se na Vás, nýbrž považuji se od října do června za permanentně omluveného. Vykládal jsem jedné mé (poměrně inteligentní) přítelkyni o našem výletu na Ploučnici - to jen abych vysvětlil moji náhlou neohebnost - a vytahoval jsem se: bylo nás deset, jeden prezident, tři profesoři, pět docentů, jenom já jedinný přes cent. A ona se mne zeptala: "Tak když jste tak inteligentní, proč jste jeli na Ploučnici? To ji asi vybral ten nejbližší z vás!" To víš, že jsem na to neodpověděl. Ale neříkej to Bobánkovi, prosím Tě. Ahoj Pulec.

Ahoj Bracho,
omlouvám se na červenec a dokonce i na srpen. Snad se zase v zari na první středu do Prahy dostanu. Minulou neděli jsem na vás myslel, jak se potykate s neprizní počasí, ale zda se, že drsnáci zůstanou drsnaky. Takže gratuluju. A na fotky a Plavacka se těším.
Pozdravuju vesmes, Zdenek

Kluci!

Mě moc mrzí, že jsem nebyl na Ploučnici. A teď zase budu chybět na středě.
Začaly prázdniny a já jedu jako každoročně na první část rodinného tábora s vnučaty (ještě jedno a budu jich mít na jedno mužstvo) do Suchdola (kola, loď, koupání). Vždy s nimi zajdu k neboštíkovi a ukazuji jim, kde jsem spal ve stanu na svém prvním táboře 1958 na Lužnici, kde tehdy tekla řeka, kde jsem dostal od Jakuba první plác ploutví za minusák za zlikvidované tábořiště a jiné veselosti z pětkářských táborů, třeba jak jsme vezli pramky z nádraží na nádražním vozíku a u voje se muselo jít skoro v podřepu. Bohužel jsem jim ještě nemohl předvést pramku, ty dřevěné už snad vyhynuly. Oni mi dělají radost a mají doplňující dotazy a pak se rozprchnou po lese a do Lužnice. Tam stojí na mělčině a řídí vodácký provoz – ukazují vodákům, kde mají uváznout na mělčině apod.

Jestli chcete, přijďte taky. Je to docela dobré místo. Ne ve vodáckém campu u Lužnice. Kolem toho projedete dál, po pravé ruce pískovna (směr Klikov). Asi po 1 km od campu u Lužnice je doprava odbočka na Tušů. Přímo tam je bezvadný camp s neskutečným hygienickým zařízením (na ČR poměry) a s restaurací u brány. Přes silnici je pláž pískovny. Kolem cyklistická idylka – takřka rovina a všude plno hospůdek a jiných příležitostí k občerstvení. Dá se tu i dobře schengenovat. A tam mají taky hospůdky. Obvykle nám počasí vyjde. Takže červencovou středu opět jen v duchu s Vámi

Yško